

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4859/21
7.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Весне Секулић и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиље Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, Косовска 31, против тужене АА из ..., ..., чији је пуномоћник Небојша Дуброја, адвокат из Београда, Македонска 19/7, ради поништаја завештања, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 6315/19 од 19.10.2020. године, исправљене решењем истог суда П 6315/19 од 12.3.2021. године, у седници већа одржаној дана 7.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 6315/19 од 19.10.2020. године, исправљена решењем истог суда П6315/19 од 12.3.2021. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 6315/19 од 19.10.2020. године, исправљеном решењем истог суда П 6315/19 од 12.3.2021. године, првим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се поништи завештање оставиље покојне ББ, бивше из ..., сачињено дана 9.2.2006. године, а проглашено пред Првим основним судом у Београду дана 10.10.2011. године у поступку 2 – О бр. 9283/11. Другим ставом изреке обавезана је тужиља да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 177.900,00 динара.

Благовремено изјављеном жалбом тужиља је првостепену пресуду побијала из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11....18/20). Трошкове другостепеног поступка опредељено је

тражила.

Тужена је доставила одговор на изјављену жалбу тужиље. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражила.

Испитујући правилност првостепене пресуде, сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да жалба тужиље није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде је јасна и сагласна разлозима датим у образложењу, који су јасни и потпуни, због чега се она неосновано побија указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању и стању у списима, пред Првим основним судом у Београду покренут је дана 1.7.2011. године оставински поступак иза покојне ББ, преминуле дана ... године, бивше из ..., са последњим пребивалиштем ... На рочишту за расправљање заоставштине одржаном дана 10.10.2011. године, по изјави евентуалне завештајне наследнице АА (тужене) оставиља није имала законских наследника. На истом рочишту сходно одредби члана 106 и 107 ЗВП проглашено је завештање оставиље сачињено у форми писменог завештања дана 9.2.2006. године и потписано од стране завештаоца, констатовано је да је исто куцано на машини, да ништа није прецртано, брисано додавано или мењано, утврђен је предмет заоставштине - право својине на једнособном стану број ... на ... спрату у ..., површине 41 м², уписаном у листу непокретности ... КО ..., а од АА узета је наследничка изјава у смислу одредбе члана 214 и члана 220 Закона о наслеђивању, те је иста признала пуноважност завештања оставиље и по форми и по садржини и прихватила се наследства које је јој по истом припада. Оставинска расправа закључена је у смислу члана 305 Закона о парничном поступку, а примерак записника са рочишта од 10.10.2011. године достављен је заступнику тужиље - Републичком јавном правобранилаштву дана 14.10.2011. године, док је фотокопија проглашеног завештања достављена дана 26.3.2012. године. Републичко јавно правобранилаштво изјаснило се поднеском од 29.3.2012. године да не признаје пуноважност завештања, јер исто у смислу члана 85 Закона о наслеђивању не испуњава услове у погледу форме и предложило је да у складу са чланом 21 Закона о наслеђивању Република Србија буде оглашена за наследника на целокупној заоставштини пок. ББ. Решењем Првог основног суда у Београду О број 9283/11 од 29.3.2012. године прекинут је поступак расправљања заоставштине иза покојне ББ и упућен је наследни учесник Република Србија да као тужилац против тужене АА у року од 30 дана од дана правноснажности решења покрене парнични поступак ради доказивања непуноважности завештања оставиље сачињеног у форми писменог завештања дана 9.2.2006. године, а проглашеног на рочишту дана 10.10.2011. године и да достави доказ - тужбу са пријемним печатом надлежног суда. Против тог решења Република Србија изјавила је жалбу, а решењем Вишег суда у Београду Гж 12662/17 од 23.11.2017. године одбијена је као неосновану жалба и потврђено је решење Првог основног суда у Београду О број 9283/11 од 29.3.2012. године. Наведено решење Вишег суда у Београду достављено је Државном

правобранилаштву дана 22.1.2018. године, а Република Србија је тужбу ради поништаја завештања поднела дана 20.2.2018.године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања и стања у списима првостепени суд је у складу са одредбом члана 170 Закона о наслеђивању оценио да је основан приговор неблаговремености поднете тужбе истакнут од стране тужене, јер су сви прописани рокови преклузивне природе и за исте не важе правила о прекиду и застоју застарелости, већ се протеком материјално правног рока преклузивне природе губи право на тражење поништаја завештања због недостатка облика. Закључио је да завештање сада покојне ББ не испуњава законске услове форме ни за један од облика завештања прописаних Законом о наслеђивању, да је исто проглашено на рочишту одржаном дана 10.10.2011. године, а копија завештања достављена Републици Србији дана 26.3.2012. године, која је у оставинском поступку дана 29.3.2012. године оспорила пуноважност завештања, те је од дана сазнања за садржину спорног завештања - 26.3.2012. године почео је да тече субјективни рок од годину дана у коме се могао тражити поништај истог, а тужба је поднета дана 20.2.2018. године, по истеку субјективног рока, па је одбио као неоснован тужбени захтев.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку разлоге које у целисти прихвата Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Без утицаја је жалбено указивање да су били испуњени законски услови да се о пуноважности спорног завештања одлучи у оставинском поступку, јер су према стању у списима исти наводи били предмет оцене у жалбеном поступку против решења Првог основног суда у Београду О број 9283/11 од 29.3.2012. године којим је прекинут поступак расправљања заоставштине и упућена Република Србија да као тужилац против тужене АА у року од 30 дана од дана правноснажности решења покрене парнични поступак ради доказивања непуноважности завештања.

Неосновани су жалбени наводи да је тужба ради поништаја спорног завештања благовремено поднета у року од 30 дана од правноснажности решења којим је тужилца упућена на парницу, рачунајући од пријема тог решења, а у оквиру објективног рока од 10 година прописаног одредбом члана 170 Закона о наслеђивању.

Одредбом члана 170 Закона о наслеђивању ("Службени гласник РС", бр. 46/95, 101/2003 – одлука УС РС и 6/2015) прописано је да се поништај завештања рушљиво због повреде облика и непоштовања услова одређених законом може захтевати у року од једне године од дана сазнања за завештање, а најкасније у року од десет година од дана проглашења завештања, а да рок од једне године не може почети да тече пре проглашења завештања.

Уколико се у оставинском поступку између наследних учесника појави спор о чињеницама од којих зависе њихова права, па тако и спор о правној ваљаности завештања (члан 119 став 2 ЗОН), суд ће прекинути оставински поступак и упутити их на покретање парничног поступка у одређеном року који не може бити дужи од 30 дана. Одлука суда о прекиду оставинског поступка и упућивању на парницу не

представља (претходни) услов за подношење тужбе за поништај завештања због недостатка облика, нити има утицаја на почетак и ток рока за подношење тужбе, с обзиром да је законом изричито прописано да субјективни рок од годину дана почиње да тече од дана сазнања за завештање, односно од проглашења завештања, а у оквиру објективног рока од десет година од проглашења завештања. Наследни учесници право на подношење тужбе црпе из законских овлашћења и у оквиру законом прописаних рокова, а не из одлуке суда, па уколико ниједан од учесника до завршетка оставинског поступка не покрене парнични поступак, суд ће довршити поступак без обзира на захтеве у погледу којих је учесник упућен на парницу.

Према стању у списима, завештање сада покојне Десанке Хациперић проглашено је у поступку расправљања заоставштине на рочишту одржаном дана 10.10.2011. године, а тужила је за завештање сазнала по пријему истог дана 26.3.2012. године, док је тужбу ради поништаја завештања поднела дана 20.2.2018. године - по протеклу законом одређеног субјективног рока, па је правилно првостепени суд закључио да је изгубила право за тражење поништаја завештања због повреде облика пошто се ради о материјално правном року преклузивне природе, што искључује могућност прекида и застоја који важе за застарне рокове. Без утицаја је чињеница да је тужила у оставинском поступку у оквиру законом прописаног субјективног рока поднеском од 29.3.2012. године оспорила пуноважност спорног завештања, јер исто није материјализовала подношењем тужбе у оквиру тога рока.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Правилном применом одредбе члана 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, првостепени суд је одлучио о трошковима парничног поступка чију је висину определио сагласно одредбама Адвокатске тарифе и Таксене тарифе важећим у време пресуђења.

На основу изложеног, применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено је као у првом ставу изреке.

Како тужила није успела у жалбеном поступку, а издатак тужене поводом састава одговора на жалбу од стране пуномоћника адвоката не представља нужни издатак у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку, то су сходно члану 165 став 1 Закона о парничном поступку њихови захтеви за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијени као неосновани одлуком садржаном у другом ставу изреке.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић